

פקודו - ר"ל ע"ב

בנוגן זה, אורחים - שמאירים בדבריהם. פומים - שמשלמים בדבריהם. זה פנים וזה אחר. וסוד זה - קול ודברו. הקול מאריך לדבר לדרבר, הדיבור משלים את ה דבר. ועם זאת זה בזה עולים ולא נפרדים זה מזה לעולמים. משום לכך חשן ואפוד, זה פנים וזה אחר, והപל סוד אחד בלי ההבדל כלל.

אמר לו, אם כך שאינם נפרדים לעולמים, וממי שהפריכם, הרי שנינו, שפתחות (משליל טז) מפריד אלוף, מה זה שפתחות (שמואל א כט) ויהי בברית אביתר בן אחימלך אל דוד קעילה אפוד ירד בידו, ולאלו חשן לא נאמר?

אמר לו, ודאי כך הוא. כל מה שהוא חשוב, הוא טמיר וגנוו, ולא נזכר כל כך. פמו כן נושא אי אפוד בר - מה שהוא בגליוי יותר, הוא נזבר, בשביב שמחטפה מה שהוא בגינויו וטמירותו, ועל כן נזבר מה שהוא בגליוי יותר.

ומושום בכך לשם העליון הוא סוד בטmirot וגניות, ולא נזבר אלא בשם שהוא בהתגלות. זה נזכר, וזה גנוו. זה בגליוי וזה בנסתר. וכל מה שהתגלת, הוא נזבר לעולמים. לשם הגנוו הוא יהו"ה. השם שהוא בהתגלות הוא אדנ"י, ועל זה נקבע באותיות טמירות וקרא באותיות הלו ונתפסה זה בזה, להיות הבבוד העליון טמיר וגנוו לעולמים. של דרכי התורה כך הם - גליוי ונסתור. וכל דבריו העולים, בין של העולים הזה ובין של העולים של מעלה, בולם טמירים וגלוויים.

פתח ואמר, (יונה א) ויאמרו אליו הגירה לא לנו באשר למי הרעה הזאת לנו וגנו. בפסוק זה יש להתבונן, בולם שלאו בסוד

לקיים דא, אורחים: דנחרין במליהו. תומם: דאשלימו במליהו. דא פנים. ודא אחר. ורزا דא קול ודברו. קול אנהי לדיבור, למלא. דברו אשלים מלאה. ותדריך דא ברא סלקון, ולא אתפרקן דא מן דא לעלמין, ובгинז כה, חשן ואפוד, דא פנים ודא אחר וככל רוזא חדא בלא פרישו כלל.

אמר ליה, אי ה כי דלא מתקירן לעלמין, ומאן דאפריש לוזן, הא תנינן, דכתיב, (משליל טז) מפריד אלוף, מהו דכתיב, (שמואל א כט) ויהי בברוח אביתר בן אחימלך אל דוד קעילה אפוד ירד בידו, ולאלו חשן לא קא אמר. אמר ליה, ודאי ה כי היא, כל מה דהו א חשיב, איהו טמיר וגנוו, ולא אדבר כל פה. בגונא דא נושא אפוד בד, מה דאייה באתגליליא יתיר, איהו אדרבר, בגין דיתפסי מה דאייה בגינויו וטמירו. ועל דא אדרבר מה דאייה באתגליליא יתיר.

ובגין כה, שמא עלאה איהו רוזא בטmirו וגינויו, ולא אדרבר אלא בשמא דאייה באתגליליא. דא אדרבר, ודא אגניז. דא באתגליליא, ודא בסתייר, וכל מה דאתגליליא איהו אדנ"י, ועל דא שמא דאייה באתגליליא איהו אדנ"י, ועל דא אכתוב באתווון טmirin, ואקרי באתווון אלין, ואתפסי דא ברא, למחיי יקראי עלאה טמיר וגינוי לעלמין. לכל אורחיה דאורחיתא ה כי הוא, אתגליליא וסתימה. וכל מלין דעתמא בין דעתמא דין, בגין דעתמא דליעילא, בלהו איהו טמיר וגלייא.

פתח ואמר, (יונה א) ויאמרו אליו הגדה נא לנו באשר למי הרעה הזאת לנו וגנו. הא קרא אית לאסתכלא ביה, בלהו ברוזא